

Az én juhaim hallgatnak a hangomra

2007. November 28.

Igehirdetés Hajmáskér, 2007.11.25.

Textus:

Amikor eljött a templomszentelés ünnepe, Jeruzsálemben tél volt. Jézus a templomban, a Salamon csarnokában járt. Ekkor körülvették a zsidók, és így szóltak hozzá: "Meddig tartasz még bizonytalanságban bennünket? Ha te vagy a Krisztus, mondd meg nekünk nyíltan!" Jézus így válaszolt nekik: "Megmondtam nektek, de nem hisztek. Atyám nevében végzett cselekedeteim tanúskodnak mellettem, de ti nem hisztek, mert nem az én juhaim közül valók vagytok. Az én juhaim hallgatnak a hangomra, és én ismerem őket, ők pedig követnek engem. Én örök életet adok nekik, és nem vesznek el soha, mert senki sem ragadhatja ki őket az én kezemből. Az én Atyám, aki nekem adta őket, mindennél nagyobb, és senki sem ragadhatja ki őket az Atya kezéből. Én és az Atya egy vagyunk." (Jn 10,22-30)

Igehirdetés:

Kedves Testvéreim! A kételkedés, a jelvárás, a bizonyosságra való törekvés az emberiségnek örök problémája. Mindannyian szeretnénk tudni, hogy amit hiszünk, az igaz, az jó, hogy amit csinálunk, annak van értelme, és nem véletlen az, hogy az ember keresi az igaz Istent mióta a világ világ. Gondolatok csak bele, tele van a történelem, az irodalom olyan alakokkal, nemcsak a Biblia, de a mesehősök is nagyon gyakran keresik azt, hogy hogy lelhetnének meg a bizonyosságot arra, hogy az életüket jó irányba viszik, hogy érdemes járni előre az életnek útján, és hogy van ennek a földi létezésnek értelme, és hogy azok a próféciák, amelyeket őseink is hallottak, és amelyekben hittek, ezek ma is igazak.

Amikor Jézust megkeresik az emberek, a Salamon csarnokában tanít. Mondhatjuk úgy is, prédikál a templomnak egyik zugában. Persze tudni kell, hogy akkor egy istentisztelet nem úgy nézett ki, mint a mai istentiszteleteink, amelyek a prédikáció a lényege. Ott az áldozat bemutatása volt a lényeg. Tulajdonképpen Jeruzsálem templomában, mivel folyamatosan mutatták be az áldozatokat, mondhatjuk azt, hogy egy folyamatos istentisztelet zajlott, amelynek egy kicsiny része volt az, hogy rabbik különböző helyeken, főként úgy, hogy kérdéseket tettek fel nekik, és az írásokat próbálták magyarázni, prédikáltak az embereknek.

Jézus a Salamon csarnokában, a templomépítő király csarnokában van, és beszél az emberekhez. És egyszer csak teljes joggal megjelenik egy közösség. És rákérdez: „Te vagy a Krisztus?“, „Te vagy a Megváltó?“, „Te vagy a Messiás?“, „Meddig tartasz még bizonytalanságban minket?“, „Mikor leszel végre hajlandó kinyilatkoztatni azt, hogy te vagy, és mikor kezded el azt a munkát, amit mi egy messiástól elvárunk?!“

Tudni kell azt is, hogy a zsidó népnek meglehetősen határozott elképzelései voltak arról, hogy mit fog csinálni a Messiás. Először is arra gondoltak, hogy Izrael királyságát kiterjeszti az egész világra, minden nép a zsidóságot fogja szolgálni, és Jeruzsálemről, a hegy tetejéről, a szentek szentjéből, a templomból fog uralkodni Izrael népe az összes leigázott többi embernépen. A próféciát a hithű zsidók mind a mai napig így képzelik el. Hogy jönni fog az a király, jönni fog az a vezető, aki majd erre képessé teszi őket. Ezt várják, ebben hisznek, az az elgondolásuk, hogy Jézusnak nyilatkozni kell, hajlandó felvállalni ő ezt a feladatot? Kérik a jelet, kérik a csodát, kérik azt, hogy ő kijelentse: „Igen, én vagyok, és már el is kezdem.“

Jézus azonban azt mondja, hogy hát láthattátok a csodát, amit az én mennyei Atyámnak a nevében tettem. Láthattátok azt, hogy hogy képzeli el az Isten a Messiás feladatát. Ti bizonytalanok vagytok? Ti nem hiszitek azt, hogy én vagyok? Akkor ez a ti bajotok. Ha ti nem ismertek engem, akkor nem az én juhaim vagytok. Akkor én nem az vagyok, akire ti vártatok. Akkor tulajdonképpen mondhatjuk azt, hogy nincs közünk egymáshoz. Mert Jézus azt mondja, hogy az én juhaimnak, akikért én jöttem erre a világra, van egy közös jellemvonásuk: hallgatnak a szavamra. Amikor meghallja Krisztus kiválasztottja az Isten Igéjét, akkor hallgat rá. Odafigyel, és próbálja megcselekedni mindazt, amit az Igéből tanult. Nem egyszerűen azt állítja magáról, hogy keresztyén, nem csupán csak kételkedik, nem csupán elképzelései vannak a világ dolgairól, hanem megcselekszi mindazt, amit az Isten kér tőle.

Mert azt mondja Jézus, hogy „én ismerem azokat, akik hozzám tartoznak“. Persze felmerül a kérdés, hogy mért nem kérdez vissza ezeknek az embereknek, hogy „Kik vagytok ti, akik ezt kérdezitek tőlem?“, „Kik vagytok ti, akik kétségbevonjátok azt, hogy én honnét jövök, hova megyek, mi a feladatom e világ történetében?“ Nem, Ő válaszol a kérdéseikre. Ha halljátok, amit én mondok, és megcselekszitek, ha nyilvánvaló a számotokra azokból a csodákból, amelyeket én az Atya nevében tettem, hogy én vagyok a Messiás, és kételkedésetek úgy billen, hogy igaz, és értetek jöttem, akkor én leszek az. Akkor az én juhaim vagytok, és én majd örök életet adok nektek. Akkor én majd megelégtítlek titeket. De ha nem, akkor sajnós nincs közünk egymáshoz.

Tudjátok, azért fontos erről beszélni, mert a keresztyénség kétezere éves történetében újra meg újra felmerül, hogy kik az igazi hívők. Kik azok, akik színleg keresztyének, kik azok, akik úgy tesznek, mintha hinnének, kik azok, akik csak divatból, vagy valamiféle haszonért vállalják föl, hogy őket keresztyének nevezhetik, és honnét látszik meg, hogy ki az,

aki üdvözülni fog. Kedves Testvéreim, a válasz egyszerű. Akit ismer Jézus, aki hallja Jézus szavát, és követi, az üdvözülni fog.

Igen ám, de ez egy bensőséges kapcsolat, magával a Pásztorral. Mi, emberek, éppen ezért nem is tudjuk megítélni. Hiszen azt mondhatjuk, hogy ott van a nyájban ő is, amelyben mi vagyunk. Figyel a Pásztorra, és teszi, amit a Pásztor mond, vagy teszi azt, amit mi. Hasonlóan viselkedik. De az igaz hitnek, és az üdvösségnek van egy sajátossága. Az az ember, akinek üdvössége van az Istennél, az tudja ezt. Tudja, hogy üdvözülni fog. Miért? Mert ezer módon szól hozzá az Isten. Ezer helyről, ezer apró jeltől észreveszi az Ő létét, az Ő munkáját, az Ő kegyelmét, az Ő szeretetét. És nyugodtan mondhatnánk, hogy az üdvösségről bizonyosságot lehet szerezni egy egyszerű kérdéssel: „Érzed azt, hogy szeret téged Isten?”, „Érzed azt, hogy szól hozzád?”, „Tudsz Neki válaszolni?”, „Hallod és engedelmeskedsz Neki?” - akkor üdvösség van.

Mert, tudjátok, Kedves Testvéreim, ebben a világban nagyon sok ember úgy gondolkodik, hogy szeretné azt mondani, hogy persze, az üdvösség mindenkié, mi az, hogy kirekesztünk belőle egyes csoportokat, embereket, hogy ők nem lesznek? De hát mi nem rekesztünk ki senkit. Mi csak megmondjuk, hogy ki az, aki biztos lehet felőle. Nekünk Isten elárulta. Krisztus szavai nyilvánvalóvá teszik. „Ha észreveszitek az én csodáimat, ha észreveszitek, hogy szeretlek titeket, ha meghalljátok az én hangomat” - mondjam így - ha a prédikációt nem egyszerűen egy pap filozofálásának tartjátok, hanem magának az isteni szózatnak, akkor üdvözülni fogtok. És ha képesek vagytok arra, hogy otthon, a Bibliát olvasva halljátok, hogy a szívetekben, a lelketekben felzendül az Isten szava, akkor üdvösségetek van, akkor biztosak lehettek benne.

De éppen ezért senki sem tudja, hogy a mellette ülő, a mellette élő, a szomszéd, a jóbarát vajon hová tartozik. És éppen ezért, kedves Testvéreim, mindannyiunknak, mivel missziói parancsot kaptunk, úgy kell hozzáállni a másik emberhez, hogy ő is egy lehet azok közül, aki ott lesz velünk majd a mennyeknek országában, ő is egy lesz azok közül, akivel együtt tudunk örvendezni az Isten dicsőségének nem csak itt a földön, hanem majd a túlvilágon is.

Persze, kedves Testvéreim, szembe kell néznünk még valamivel, amit Igénk elénk hoz. Hogy bizony-bizony az embernek gyakran magának is vannak olyan percei, napjai, amikor kételkedik. „Uram, valóban kiválasztottál engem?”, „Uram, valóban fontos vagyok én neked?”, „Vajon értelme van annak, amit én csinálok?”, hogy templomba megyek, hogy szólok embertársaimhoz, hogy felvállalom azt, hogy hitemért üldözzenek, vagy csak bolondnak nézzenek, „Uram, van annak értelme, hogy mi beszélgetünk egymással?”, „Hát Te meghallgatod az én imáimat?”, „Valóban fontos vagyok én neked?”, „Te valóban megváltottál engem, meghaltál értem?”

Ezek mind-mind olyan kérdések, amelyek óhatatlanul felmerülnek az emberekben. A legigazabb hitű embernek is lehet olyan nehéz pontja, lehet az életének olyan pillanata, amikor elvándorol, amikor elmegy, otthagyja a pásztor, és mint ahogy az eltévedt bárány, megy a világba, próbál a maga feje után okos lenni. Igen ám, de a másik óriási bizonyosság arról, hogy az Isten szeret, ha érzed, hogy utánad jön. Hogy van pillanat, amikor az ember érzi, hogy most nagyon eltávolodtam az Istentől, nagyon eltávolodtam a gyülekezetemtől, nagyon eltávolodtam a Bibliától. S egyszerűen csak valamilyen módon mégis érezzük, hogy bezörgött az Isten. Akár egy jóbaráttal, aki azt mondja, régen láttunk, gyere vissza közénk, akár a hirtelen felnyíló Bibliával üzen valamit, akár bekapcsolva televíziót, rádiót, egyszerűen csak megszólal, és rándörög az Isten, hogy „Hol vagy?”, „Hát hívlak, nem hallod?”

Ezer pillanatot, ezer mód arra, hogy ráébredjünk, van értelme itt ülnünk, van értelme rábízunk magunkat a mi Megváltó Urunkra. Mind-mind olyan bizonyosság, amely megerősíti az embert abban, hogy érdemes folytatni mindazt a munkát, amit elkezdünk, mindazt, amiben hiszünk, érdemes imádsággal fordulni az Istenhez, mert meghallgat minket. Meghallgat akkor is, ha éppen úgy érezzük, nem az történik, amit szeretnénk. Meghallgat akkor is, ha úgy érezzük, hogy tél van, hó, és hideg, és sötétség, és nem tudjuk merre menjünk, ha egy kicsit eltévedtünk az életben, az emberi kapcsolatainkban.

Mert, kedves Testvéreim, Ő nem csak azt ígéri, hogy ebben az életben lesz a mi Urunk. Hanem mit mond? Aki egyszer az enyém, annak érte megyek, azt megőrzöm, aki egyszer engem követ, annak örök életet adok, és nem fog elveszni soha, mert nincs olyan hatalom, aki kiragadhatná az én kezemből.

Tudjátok, olyan világban élünk, ahol egyre gyakrabban találkozunk azzal a kifejezéssel, hogy stressz, hogy szorongás, félelem. Éppen úgy, ahogy csak öthetes múlt a kisfiam, de az orvos már mondta, hogy erre vigyázzak, arra vigyázzak, ne ijedjen meg, nehogy féljen, nehogy ez, nehogy az, nehogy amaz legyen. És tudom azt, hogy az öt hét alatt, ha korábban felsírt, hányszor rándult görcsbe a gyomrom, és jutott eszembe, hogy jaj, csak nincs valami baja? És hogy ez még csak a legcsodálatosabb dolog, amiért érdemes félni. De ki tudja, hogy úgy mellékesen még hány dologtól rettegünk. Mennyi minden az, ami megijeszt minket. Legyen az áremelkedés, vagy hideg, vagy meleg, eső, vagy vihar, s mind-mind az embernek az idegeit, úgy érezzük, kikezdi.

Egyetlenegy menedékünk van. Egyetlen egy dolog, ami megvédhet minket és egészséges lélekkel megtarthat, hogyha meghalljuk Krisztusnak ezt az üzenetét, hogy „senki nem ragadhatja ki őket az én kezemből”. Márpedig ha mi Isten kezében vagyunk, akkor jó helyen vagyunk. Jó helyen vagyunk, ha gyereksírást hallunk, és jó helyen vagyunk, ha éppen zúg a fürgeteg, ha éppen félünk a dörgéstől villámlástól, és jó helyen vagyunk akkor is, ha nem tudjuk, hogy mit hoz a holnap. Miért? Mert a holnapot is Istentől fogjuk kapni. Mert aki idáig elhordozott, el fog hordozni holnap is.

És mert, kedves Testvéreim, Jézus többet mond magáról, mint hogy Ő egyszerűen a Fiú lenne, mint hogy Ő egyszerűen egy küldött, egy megbízott, egy próféta lenne, még ha Isten Fiaként is e világban. A legnagyobb tanítás az utolsó vers: „én és az Atya egy vagyunk.” A Teremtő, a Megtartó, a Gondviselő, a Megváltó egy és ugyanaz. Az Isten, aki látta, hogy hogy fordul el Adám az Ő törvényétől, megbocsát. Megbocsát, pedig tudja, hogy mi történt, megbocsát, pedig ismeri a világ történetének elejét, s tudni fogja azt is, hogy mi történik holnap. Miért? Mert fontosak neki a jukai, mert fontos neki a nyáj. Mert az Isten nem megbízottjai, hanem saját akaratából, saját Lelke és saját elhatározása szerint gondoskodik rólunk. Ez pedig evangélium. Nem vagyunk egyedül, nem értelmetlen a mi hitünk és szolgálatunk. Hiszen akinek áldozatot hozunk életünk perceivel, óráival és munkájával az, aki megteremtett, majd mindent nekünk adott, hogy szerethessen, s mi is szerethessük Őt. Ámen.

Utóima:

Mennyei Édes Atyánk! Köszönjük Néked, hogy Te újra meg újra megszólítasz minket, hogy hitet ébresztesz a szívünkben, ha felütné fejét a kétkedés, hogy mi vallhatjuk azt, hogy amíg látjuk a Te cselekedeteidet, amíg vannak emlékeink arról, hányszor és mi módon mentettél már ki bennünk az élet apróbb s nagyobb bajaiból, addig jó úton vagyunk, mert néped vagyunk, megváltottaid vagyunk, s nem kell rettegnünk sem holnaptól, sem jelentől, sem ellenségtől, sem babonától, semmitől, hiszen csakis Te kizárólagosan viselsz gondod reánk. Ó, Urunk, Te, aki hatalmasabb vagy bárkinél és bárminél e földön, engedd, hogy mi tudjuk hirdetni neved dicsőségét, s hogy cserébe alázattal szolgálhassunk a Te szent Fiaid ügyének e világban.

Mindenség Istene, erősíts minket, és varázsolj mosolyt az arcunkra, hogy örömmünket és vidámságunkat láthassa az egész világ, s hogy őszinte szívvel mondhassunk az élet minden pillanatáért köszönetet Neked. Mindenség Ura, taníts, erősíts, indíts Neved imáadására, és engedd, hogy őszinte hittel, tiszta szívvel fogadjunk el Tőled múltat, jelent és jövőt egyaránt. Mennyei Atyánk, vigyázz ránk, azokra a testvérekre is, akik most nincsenek közöttünk, akiket talán munkájuk, kötelességük, betegségük, vagy bármi más elszólított közülünk. Ó, Urunk, Te légy gyámolítója az elesetteknek, gyógyítója betegjeinknek, s Te hozz békességet mindnyájunk szívébe. A távollevő bárányt vezesd vissza a Te nyájadhoz, hogy együtt örvezzhessünk s imádkozhassunk úgy, ahogy a mi Megváltó Urunk, a Te szeretett Fiaid tanított eképpen:

Úri ima:

„Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltesd meg a te neved, jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is; mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek; és ne vigy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól; mert tied az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen.”

Áldás:

És az Istennek békessége, mely minden emberi értelmet felülhalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat a Úr Jézus Krisztusban. Ámen.